

רע"פ 3958/17 - דנה אלימלך נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 3958/17

כבוד השופט א' שהם
דנה אלימלך

לפני:
המבקשת:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 4.4.2017, בע"פ 65718-11-16, שניתן על ידי כב' השופטים: א' הלמן - סג"נ; י' שיטרית, ו-ס' דבור

בעצמה

המבקשת:

בשם הסניגוריה הציבורית: עו"ד טל ענר

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן - סג"נ; י' שיטרית; ו-ס' דבור), בע"פ 65718-11-16, מיום 4.4.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורה של המבקשת על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריית שמונה (כב' השופט נ' מישורי לב טוב), בת"פ 3803-01-14, מיום 20.7.2016, ועל גזר דינו, מיום 15.11.2016.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת ובן זוגה הוגש כתב אישום, המייחס להם ביצוע עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בנוסף, יוחסה למבקשת לבדה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

עמוד 1

על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.12.2013 הגיעה המבקשת עם בן זוגה לתחנת המשטרה בקריית שמונה, על מנת להגיש תלונה נגד שכנתה, המתגוררת באותו הבניין שבו מתגוררים המבקשת ובן זוגה (להלן: השכנה). בכתב האישום נטען, כי באותה העת התברר, כי בן זוגה של המבקשת חשוד בהשמעת איומים כלפי השכנה, והוא נחקר במשרדו של השוטר דודו שושני (להלן: השוטר שושני). לאחר זאת, נכנסה המבקשת למשרד וצעקה לעבר בן זוגה: "למה באת למשטרה? תצא החוצה", וכן קיללה את השוטר שושני ואת השוטר יוסי מזרחי, שהיה אף הוא במשרד (להלן: השוטר מזרחי). עוד נטען, כי המבקשת סירבה פעמיים לבקשת השוטר שושני כי תצא ממשרדו, שכן היא מפריעה למהלך התקין של החקירה, ולאחר שהתבקשה פעם נוספת לצאת מהמשרד, עשתה זאת בעודה מקללת את השוטרים. על פי עובדות כתב האישום, המבקשת נכנסה פעמיים נוספות למשרדו של השוטר שושני, וסירבה לצאת מהמשרד, באופן שתפסה את משקוף הדלת בשתי ידיה וגידפה את השוטר שושני, אשר נאלץ להדוף אותה אל מחוץ לדלת. נטען עוד בכתב האישום, כי המבקשת חזרה בריצה לתוך המשרד, וכאשר השוטר מזרחי קם לעברה, היא הדפה אותו. בשלב זה, התקרב אל המבקשת השוטר שושני והיא בעטה בברכו, תפסה את ידו השמאלית, עיקמה את אצבעותיו, אמרה לו כי היא "תזיין" אותו, ואז בעטה ברגליו של השוטר מזרחי ונמלטה לכיוון חצר התחנה. שם, כמתואר בכתב האישום, תקף בן זוגה של המבקשת, אשר הצטרף אליה, את השוטר מזרחי, ובעודו מנסה להתגונן, שרטה המבקשת את השוטר מזרחי במצחו.

ביום 20.7.2016, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקשת בביצועה של עבירה שעניינה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, וזיכה אותה, מחמת הספק, מיתר העבירות. בהכרעת דינו, קבע בית משפט השלום, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את ביצוע העבירה במשרדו של השוטר שושני. זאת, על סמך אמרות המבקשת ובן זוגה, שנמצאו קבילות; עדותו המפורטת של השוטר שושני, אשר תאמה את הנטען בכתב האישום; עדותו של בן זוגה של המבקשת בבית המשפט; והעובדה כי המבקשת עצמה הודתה, במסגרת עדותה, כי הפריעה לשוטר דודו לחקור את בן זוגה. בית משפט השלום קבע, כי על יסוד ראיות אלו הוכח, כי המבקשת הוצאה שלוש פעמים ממשרדו של השוטר שושני, אך בכל פעם היא חזרה למשרד בניגוד להנחייתו, תוך קללות, גידופים, וניסיונות להוציא את בן זוגה הנחקר מתוך המשרד, והרשיע אותה בביצוע העבירה.

ביום 15.11.2016, גזר בית משפט השלום את עונשה של המבקשת. תחילה, בחן בית משפט השלום את הבקשה לביטול הרשעתה של המבקשת. בית משפט השלום נתן את דעתו לכך שהמעשים שביצעה המבקשת אינם קלי ערך, וכי "בהתנהלותה זו פעלה המבקשת באופן מתריס, פרובוקטיבי ומתלהם כנגד אנשי משטרה המבצעים את תפקידם", וביצעה עבירה מתמשכת, תוך התעלמות מבקשות ואזהרות אנשי משטרה, ובעת ששהתה בליבה של תחנת המשטרה. בהמשך, ציין בית משפט השלום, כי לא הובאה בפניו כל ראיה בדבר פגיעה שתגרם למבקשת, בדימויה העצמי או בשיקומה, או לנזק תעסוקתי קונקרטי שייגרם לה, באם תיוותר הרשעתה על כנה. על כן נקבע, כי אין מקום לביטול הרשעתה של המבקשת.

לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקשת את העונשים הבאים: מאסר על תנאי לתקופה של שלושה חודשים, לבל תעבור המבקשת עבירה בה הורשעה בתיק זה ותורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה, במשך שנתיים; וחתימה על התחייבות כספית בסך ₪ 2,000, להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיף שבו הורשעה, במשך שלוש שנים.

המבקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב על הכרעת דינו של בית משפט השלום ועל גזר דינו, כאשר הדיון בו אוחד עם ערעור שהגיש בן זוגה של המבקשת על הכרעת הדין. בפסק דינו, מיום 4.4.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת, בקובעו כי לא נפל פגם בפסק דינו של בית משפט השלום, בעניינה. בית

המשפט המחוזי קבע, כי הרשעתה של המבקשת נשענת על מספר אדנים שונים ומאובחנים, המתיישבים אלה עם אלה, ומניחים תשתית ראייתית מספקת לביסוס העבירה שבה היא הורשעה. בית המשפט המחוזי דחה את טענתה של המבקשת, כי לא ניתן להרשיעה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שכן בנסיבות המקרה השוטרים לא ביצעו את תפקידם כדיון, בקובעו כי אין מקום להתערב בקביעתו של בית משפט השלום, לפיה השוטרים מילאו תפקידם כדיון. אשר לעונשה של המבקשת, ציין בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום, אשר יישם כנדרש את הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, ובחן את כלל השיקולים הראויים בענייננו. עוד נקבע, כי מסקנתו של בית משפט השלום, לפיה לא מתקיימים התנאים לביטול הרשעתה של המבקשת, בדיון יסודה, וזאת, בין היתר, בשים לב לסירובה של המבקשת גם בבית המשפט המחוזי, כי יוגש בעניינה תסקיר מטעם שירות המבחן לצורך בחינת אפשרות זו. על יסוד האמור, נדחה ערעורה של המבקשת, על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור

3. בבקשת רשות הערעור שלפניי, חוזרת המבקשת על טענותיה בפני הערכאות הקודמות, ובעיקר כי היא הותקפה על ידי השוטרים, אשר נהגו כלפיה "באלימות ברוטלית", שעה שנגדה הוגש כתב אישום, כאשר השוטרים המעורבים כלל לא נחקרו. עוד נטען, כי השוטרים הנוגעים בדבר הם אלו שניהלו את החקירה נגד המבקשת, למרות היותם נגועים בניגוד עניינים. על יסוד האמור, הוגשה הבקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורה של המבקשת "על הרשעתי [הרשעתה] בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו". בנוסף, מתבקש בית משפט זה למנות למבקשת סניגור ציבורי, לצורך ייצוגה בבקשה דנא.

4. בהחלטתי מיום 16.5.2017, ביקשתי כי הסנגוריה הציבורית תודיע האם בכוונתה לייצג את המבקשת בהליך זה. בתגובה להחלטה זו, ציינה הסנגוריה הציבורית, כי המדיניות שבה היא נוקטת אינה הגשת ערעורים ובקשות לרשות ערעור באופן "אוטומטי", וכי "מינוי סניגור ציבורי לצורך הגשת בקשת רשות ערעור בפלילים בנסיבות בהן מדובר בהליך ב'גלגול שלישי' אינו נעשה כדבר שבשגרה" (ציטוט מתוך רע"פ 8580/16 באיסה נ' מדינת ישראל (4.12.2016)). עם זאת, הותירה הסנגוריה הציבורית את סוגיית מינוי סניגור ציבורי למבקשת בהליך הנוכחי, לשיקול דעתו של בית משפט זה. בנסיבות אלו, לא סברתי כי יש מקום למינוי סניגור ציבורי למבקשת, לייצוגה בהליך זה.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי דינה של הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור ב'גלגול שלישי' תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017)); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות. בנוסף, טענות המבקשת כבר הועלו, אחת לאחת, בפני ערכאת הערעור, אשר התייחסה אליהן באריכות ודחתה אותן לגופן, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016))(להלן: עניין א. סביח); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016))(להלן: עניין מקוריה)). די בטעמים אלו, על מנת

6. למעלה מן הצורך, אעיר את זאת. ככלל, הימנעות מהרשעתו של נאשם, אשר נקבע כי ביצע עבירה, תיעשה במשורה, והיא שמורה למקרים חריגים בלבד, ובהתקיימם של שני תנאים מצטברים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (3) 337 (1997); וראו גם החלטותי ברע"פ 2882/17 פלוני נ' מדינת ישראל (15.5.2017); ו- מויסקו נ' מדינת ישראל (26.3.2015); ו- מסארוה נ' מדינת ישראל (28.7.2014)). בענייננו, אין בבקשה התייחסות לתנאים אלו, ולפיכך, לא הונחה תשתית מספקת לדין בנושא ההימנעות מהרשעה. זאת ועוד, טיעוניה של המבקשת משיגים, הלכה ולמעשה, על קביעות עובדתיות שנעשו על ידי בית משפט השלום, ואשר אושרו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. זאת, שעה שידוע, כי התערבות ערכאת ערעור בממצאים מעין אלו, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, תיעשה במקרים חריגים ומצומצמים בלבד, לא כל שכן עת עסקינן ברשות ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); עניין מקוריה; עניין א. סביח). בפסק דינו, קבע בית משפט השלום כי המבקשת פעלה באופן מתריס, פרובוקטיבי, ומתלהם כלפי אנשי משטרה, המבצעים את תפקידם כדין, תוך התעלמות מבקשות ואזהרות מצדם, וכל זאת בעת שהייתה בתחנת המשטרה. כאמור, לא הובאה כל ראיה, בהליכים שהתקיימו בפני הערכאות הקודמות, להוכחת הטענה כי ההרשעה תפגע באופן קונקרטי במבקשת, כך שתגרום לנזק תעסוקתי, או תביא לפגיעה בשיקומה של המבקשת. נזכיר עוד את סירובה של המבקשת, כי יערך תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינה, לשם קבלת חוות דעתו של שירות המבחן לעניין ההימנעות מהרשעה. סוף דבר, הנני מצטרף לקביעתו המנומקת של בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לביטול הרשעתה של המבקשת.

7. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ו בסיון התשע"ז (20.6.2017).

שׁוֹפֵט